

Arrest

nr. 157 676 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster deed op 13 februari 2012 een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 september 2012 werd dit verzoek onontvankelijk verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 2 oktober 2012 aan verzoekster betekend.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.02.2012 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst want zij wenst een leven op te bouwen met haar echtgenoot, dhr. NM, waarmee ze getrouwd is sinds 16.10.2007. Dit kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoont waarom ze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene echtgenoot blijkt dat deze geen verblijf heeft. Bijgevolg kan zij in Senegal met haar echtgenoot een leven opbouwen.

Betrokkene haalt aan dat zij bevallen is van een doodgeboren zoontje en dat zij de steun en het toeverlaat van haar echtgenoot in België nodig heeft om dit trauma te verwerken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene echtgenoot geen verblijf heeft in België. Betrokkene en haar echtgenoot kunnen bijgevolg samen terugkeren naar Senegal. Hierdoor kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het argument betreft dat een uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zou hebben; betrokkene toont dit niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat een uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zou hebben, volstaat niet als buitengewone omstandigheid.

Wat het argument betreft dat betrokkene de nodige middelen niet zou hebben om naar haar thuisland terug te keren; betrokkene toont dit niet aan. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven kan betrokkene beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Betrokkene haalt aan dat een bruuske verbreking van haar verankering door een uitwijzing zonder meer een vernederende en inhumane behandeling zou uitmaken, zoals verboden door artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8.

Betrokkene verwijst naar artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Betrokkene toont echter niet aan dat dit recht geschonden wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene's echtgenoot moet haar immers ook vergezellen zodat er geen scheiding is van het gezinsleven. Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat dit recht geschonden wordt. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen met betrekking tot de integratie (betrokkene haalt aan dat ze inspanningen doet om zich te integreren, dat zij vrienden heeft en haar sociale leven aan het ontwikkelen is, dat ze werkbereid is, dat ze perfect Franstalig is en dat ze Nederlandse lessen zal volgen, en dat ze hechte banden heeft met onze maatschappij) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Tweede bestreden beslissing: Bevel om het grondgebied te verlaten

"In uitvoering van de beslissing van HS, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

SD geboren te YEUMBEUL SENEGAL op (...)1978, nationaliteit Sénégal

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland Hongarije, IJsland, Italië Letland Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst verzoekster op het feit dat noch in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien dat in het kader van deze procedure bijkomende stukken kunnen worden neergelegd. De neergelegde documenten dateren van na de bestreden beslissing, zodat verweerder er in geen geval rekening mee kon houden. Deze stukkenbundel wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zou bestaan die zou maken dat verzoekster de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire bevoegde post van de verblijfplaats of de plaats van het oponthoud in het buitenland. Het is alleszins problematisch dat de wetgever geen aanknopingspunten geeft wat deze "buitengewone omstandigheden" zouden zijn, zodat de rechtszoekenden wat de definiëring van deze "buitengewone omstandigheden" betreft, volledig afhankelijk zijn van de invulling ervan door de gemachtigde van de minister. In deze zaak worden de volgende onjuiste of minstens niet afdoende argumenten aangehaald om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn:

1) Volgens de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken is het feit dat verzoekster een leven wenst op te bouwen met haar echtgenoot, de Heer MN, met wie zij getrouwd is sinds 16 oktober 2007, geen buitengewone omstandigheid (stuk 2, blz. 1 van de bestreden beslissing, paragraaf 2 onder de rubriek "Redenen"). Dit is echter een manifest onjuiste weergave van de argumentatie van verzoekster. De reden waarom zij niet via de geëigende kanalen een dergelijk verzoek kan indienen, is

(i) het gebrek aan de nodige middelen om naar haar thuisland terug te keren en aldus de aanvraag in te dienen, (ii) het recht op een menswaardige en niet onterende behandeling, (iii) de eerbiediging van het recht van verzoekster om op een privé- en gezinsleven en (iv) haar recht op een erkend huwelijkleven.

De bestreden beslissing geeft enerzijds een onjuiste weergave van deze argumentatie en biedt anderzijds geen afdoend antwoord op deze argumentatie.

2) Verder stelt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken ten onrechte dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van een recht op een gezins- of privéleven. Deze stelling is manifest onjuist, maar zal verder worden besproken onder de argumentatie met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM (Derde middel). Hier kan volstaan door op te merken dat het alleszins opmerkelijk is dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken zelf stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent, maar enkel een "eventuele" tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken merkt inderdaad terecht op dat de verwijdering van België slechts "eventueel" tijdelijk is. De realiteit wijst immers uit dat deze verwijdering in de meeste gevallen ook definitief is, juist omdat de betrokkenen niet alleen over onvoldoende financiële middelen beschikken om bij een gedwongen terugkeer naar het thuisland nog terug te komen naar België, maar ook omdat het quasi-onmogelijk is om vanuit het thuisland een machtiging voor langer verblijf in België te bekomen. Deze redenering houdt dus een innerlijke contradictie in, wat dus bezwaarlijk kan worden beschouwd als een behoorlijke en afdoende argumentatie. Onder de argumentatie betreffende het derde middel, zal trouwens ook nog worden aangetoond dat deze argumentatie bovendien strijdig is met artikel 8 EVRM.

3) Verder merkt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken op uit het administratief dossier van de echtgenoot van verzoekster zou blijken dat deze geen verblijf heeft in België. De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken miskent daarbij de stukken van het dossier die werden meegedeeld samen met de aanvraag van 10 februari 2012. Onder meer werd de positieve beslissing tot toekenning van een machtiging tot langer verblijf toegekend aan de Heer N, genomen op 16 januari 2008 door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken meegedeeld (stuk4). Deze beslissing wordt handig genegeerd in het kader van onderhavige procedure. In ieder geval zijn de redenen om aan de echtgenoot van verzoekster toe te laten voor een langer verblijf in België te blijven, nog steeds voorhanden, zodat de echtgenoot van verzoekster hiertoe ook alle noodzakelijk stappen zal zetten.

4) Wat betreft de stelling van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken dat verzoekster niet zou aantonen dat zij niet de nodige middelen heeft om naar haar thuisland terug te keren, verwijst verzoekster naar de beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand van Antwerpen dat beslist dat aan verzoekster het voordeel van kosteloze tweedelijnsbijstand moet worden toegekend omwille van haar financieel onvermogen (stuk 3). Hieruit blijkt ten genoegte van recht dat zij inderdaad niet over de nodige financiële middelen beschikt om naar haar thuisland terug te keren; De opmerking dat verzoekster in dit verband een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis, is enigszins cynisch, aangezien de Federale Overheidsdienst enkel gewag maakt van de mogelijkheid tot financiering van de terugreis naar Senegal, maar helemaal niets zegt over een eventuele terugkeer naar België. Hiervoor kan ten overvloede worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet onder 2), wat betreft de innerlijke contradictie in de redenering van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken.

De gebrekkige argumentatie van Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken en de miskening van de in het dossier aanwezige stukken door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, vormen een duidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Op grond van deze bepalingen moet de bestuurshandeling niet alleen gemotiveerd zijn, maar moeten de juridische en feitelijke overwegingen die vermeld worden en die aan de grondslag liggen van de beslissing, ook juist én afdoende zijn. In casu zijn deze niet juist en zeer zeker ook niet afdoende. Dit betekent dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken volkomen ten onrechte stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, die het mogelijk maken voor betrokkene om de aanvraag in het thuisland te doen. De aanvraag werd met andere woorden onterecht onontvankelijk verklaard."

3.1.2. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van opthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de verzoekende partij, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd is te verblijven, om er haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit haar uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekende partij voert in haar aanvraag van 13 februari 2012 om machtiging tot verblijf de volgende elementen aan, deze elementen worden herhaald in het eerste middel:

“De reden waarom zij niet via de geëigende kanalen een dergelijk verzoek kan indienen, is:

(i) het gebrek aan de nodige middelen om naar haar thuisland terug te keren en aldus de aanvraag in te dienen,

(ii) het recht op een menswaardige en niet ontterende behandeling,

(iii) de eerbiediging van het recht van verzoekster om op een privé- en gezinsleven,

(iv) haar recht op een erkend huwelijksleven.”

Verzoekende partij toont niet aan dat elementen, laat staan welke elementen, die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de verwerende partij de verschillende aangevoerde elementen – ofschoon verzoekende partij in haar aanvraag geen onderscheid heeft gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheid verantwoorden en elementen ten gronde – heeft beoordeeld.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoekster gaat concreet in op de opmerking in de bestreden beslissing dat *"uit het administratief dossier van betrokkene echtgenoot blijkt dat deze geen verblijf heeft"*. Verzoekster verwijst naar *"de positieve beslissing tot toekenning van een machtiging tot langer verblijf toegekend aan de Heer N" genomen op 16 januari 2008.*" Zij verwijt de verwerende partij deze beslissing handig te negeren in het kader van onderhavige procedure. Zij vervolgt: *"In ieder geval zijn de redenen om aan de echtgenoot van verzoekster toe te laten voor een langer verblijf in België te blijven, nog steeds voorhanden, zodat de echtgenoot van verzoekster hiertoe ook alle noodzakelijk stappen zal zetten"*.

Met de voornoemde beslissing van 16 januari 2008 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken de gemeente de instructie verzoeksters echtgenoot in te schrijven in het vreemdelingenregister voor een verblijf van beperkte duur van twaalf maanden. Verzoeksters echtgenoot dient bovendien *"een vraag tot verblijfsverlenging te richten tot de burgemeester van de verblijfplaats, voorzien van volgende bewijsstukken: (...)."*

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar echtgenoot verblijfsrecht had ten tijde van de bestreden beslissing. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt: *"Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene echtgenoot blijkt dat deze geen verblijf heeft"*.

Verzoekster betoogt tot slot: *"De opmerking dat verzoekster in dit verband een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis is enigszins cynisch, aangezien de Federale Overheidsdienst enkel gewag maakt van de mogelijkheid tot financiering van de terugreis naar Senegal, maar helemaal niets zegt over een eventuele terugkeer naar België."*

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging door de vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Uit voorgaande blijkt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden enkel slaat op het indienen van de aanvraag in het buitenland. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, met de verwijzing naar de IOM, enkel motiveert over het element dat verzoekster *"de nodige middelen niet zou hebben om naar haar thuisland terug te keren"*. Bovendien stelt de gemachtigde: *"betrokkene toont dit niet aan"*, wat niet wordt betwist. Van een "innerlijke contradictie" is geen sprake.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") (onmenselijke behandeling).

De bestreden beslissing stelt dat een bruuske verbreking van haar verankering met België door een uitwijzing geen vernederende en inhumane behandeling zou uitmaken, omdat de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in "buitengewone gevallen" (welke dan wel?) toepassing zal vinden.

Deze laatste stelling is alleszins verbazingwekkend, aangezien alle gezaghebbende rechtsleer het erover eens is dat het recht om niet te worden onderworpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, een absoluut recht van eenieder is, ongeacht de omstandigheden dan ook.

In ieder geval gaat de federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken gemakkelijks halve voorbij aan het feit dat verzoekster op 26 september 2011 haar doodgeboren zoon Mouhamed in België heeft begraven en negeert zij ten onrechte de stukken van het dossier (meer bepaald stuk 5, zijnde de overlijdensakte van Mouhamed). Omwille van dit overlijden en de begraafing van haar zoontje in België, heeft verzoekster alleszins een duidelijke verankering in België.

Geen enkele ouder die ooit een kind heeft verloren, zal ontkennen dat het verlies van een kind een zeer zware, moeilijk te verwerken slag is. Dit is des te meer zo, omdat het zoontje van verzoekster en haar echtgenoot in feite een gezonde, levensvatbare baby was, maar door een wrede speling van de natuur (insufficiëntie van de placenta), is komen te overlijden voor de geboorte.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben hun doodgeboren zoontje Mohamed overeenkomstig hun geloofsleer begraven op het Schoonselhof te Hoboken. Regelmatig bezoeken zij het graf van hun zoontje en dit ervaren zij beiden als louterend. Verzoekster en haar echtgenoot erkennen dat de geboorte van hun dochtertje DM uiteraard een groot geluk is, maar dit betekent niet dat het verdriet om de dood van hun zoontje zomaar van de kaart is geveegd.

In die zin is het dan ook onbegrijpelijk dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken koudweg stelt dat er geen enkel bezwaar is dat verzoekster (en haar echtgenoot) het Belgische grondgebied moet(en) verlaten, wetende dat dit vertrek met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een definitief karakter zal hebben, zodat zij nooit meer het zerkje van hun zoontje kunnen bezoeken. Hierdoor wordt aan verzoekster (en haar echtgenoot) het recht ontzegd om het verlies van hun zoontje een plaats te geven in hun leven door een regelmatig bezoek aan het grafje. Dit is trouwens ook een grove miskennis van het privé- en gezinsleven van verzoekster in de zin van artikel 8 EVRM (zie hierna).

Het recht om het zerkje van hun overleden zoontje te bezoeken in feite dan wel in rechte is niet alleen bijzonder onbarmhartig vanuit menselijk oogpunt, maar onmiskenbaar ook een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Wellicht moet men het hebben meegemaakt om ten voile te begrijpen wat dit als impact heeft op een ouder die een kind vanuit het diepst van zijn/haar hart heeft gewenst...

In ieder geval, artikel 3 EVRM werd manifest geschonden en de aanvraag werd onterecht onontvankelijk verklaard."

3.2.2. Verzoekende partij stelt in haar aanvraag van 13 februari 2012 aangaande artikel 3 van het EVRM:

"Dat anderzijds blijkt dat verzoekster zich aldus volledig heeft verankerd in de Belgische samenleving en met onze maatschappij hechte banden heeft aangeknoopt, derwijze dat een bruuske verbreking van deze verankering door een uitwijzing zonder meer een vernederende en inhumane behandeling zou uitmaken, dewelke wordt verboden door artikel 3 EVRM".

En

"Dat dit des te meer geldt in casu, waar op 22.09.2011 verzoekster bevallen is van een doodgeboren zoontje (Mouhamed); dat dit een zeer zware slag is geweest voor het koppel en dat voor verzoekster dan ook de steun en toeverlaat van haar echtgenoot onmisbaar is om dit zware trauma te verwerken."

Uit voorgaande blijkt dat verzoekster in de aanvraag een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM in verband brengt met het gegeven dat zij de steun van haar echtgenoot in België nodig heeft om het trauma te verwerken. Er blijkt niet uit dat verzoekster en haar echtgenoot hun doodgeboren kind overeenkomstig hun geloofsleer hebben begraven op het Schoonselhof te Hoboken en dat zij het graf regelmatig bezoeken en dit als louterend ervaren.

Verzoekster plaatst artikel 3 van het EVRM in het verzoekschrift in een andere context dan in de aanvraag. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde motiveert:

"Betrokkene haalt aan dat zij bevallen is van een doodgeboren zoontje en dat zij de steun en het toeverlaat van haar echtgenoot in België nodig heeft om dit trauma te verwerken. Hierbij dient

opgemerkt te worden dat betrokkene echtgenoot geen verblijf heeft in België. Betrokkene en haar echtgenoot kunnen bijgevolg samen terugkeren naar Senegal. Hierdoor kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

"Schending van artikel 8 van het EVRM (recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven). De bestreden beslissing stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zou, aldus de bestreden beslissing, geen breuk van de familiale relaties betekenen, maar enkel een "eventuele" tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. In eenzelfde adem stelt de bestreden beslissing dat "gewone" sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Verzoekster herhaalt ten overvloede dat de zogenaamde "eventuele tijdelijke" verwijdering gelet eerder moet worden beschouwd als een definitieve verwijdering van het grondgebied, aangezien zij niet over de middelen beschikt om een terugkeer naar België te financieren, alsook omwille van de restrictieve interpretatie van de bevoegde diensten om een langer verblijf toe te staan. Dit betekent in de praktijk dat verzoekster het recht wordt ontzegd om het zerkje van haar zoontje te bezoeken. De motivering van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken getuigt in ieder geval van een zeer enge interpretatie van het recht op een privé- en gezinsleven. In ieder geval moet worden opgemerkt dat de relatie tussen een ouder en een kind, ook al is dit komen te overlijden, niet zomaar kan worden gekwalificeerd als een "gewone sociale relatie". Het recht om op regelmatige basis het graf van haar zoontje te zoeken in het kader van het verwerkingsproces van verzoekster, is onmiskenbaar een behartigenswaardig aspect van het recht op de eerbiediging van het recht op een (menswaardig) privé- en gezinsleven van verzoekster. Het middel is met andere woorden ernstig en de aanvraag werd onterecht onontvankelijk verklaard."

3.3.2. Verzoekende partij stelt in haar aanvraag van 13 februari 2012 aangaande artikel 8 van het EVRM:

"Dit geldt des te meer, waar verzoekster zich aldus beroept op het recht op eerbiediging van het gezinsleven dat zij heeft met haar echtgenoot, hetwelk een correlatie uitmaakt van het recht op privacy en in die zin beschermd wordt door artikel 8 EVRM alsook op artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten, hetwelk voorziet in het recht van éénieder om een gezin te stichten. Verzoekster heeft aldus een hechte liefdesrelatie met de heer Moussa ND1AYE met wie zij overigens gehuwd is en een gezin vormt. De echtgenoot zelf verblijft al meer dan tien jaar in België en heeft zelfs al in 2008 een positieve verblijfsbeslissing bekomen. Zodoende kan evenmin verlangd worden en zou het zelfs onverantwoord zijn dat verzoekster voor langere tijd van haar echtgenoot dient verwijderd te worden."

Uit voorgaande blijkt dat verzoekster in de aanvraag een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM in verband brengt met het gegeven dat zij een hechte relatie heeft met haar echtgenoot. Er blijkt niet uit dat verzoekster zich beroepen heeft op *"Het recht om op regelmatige basis het graf van haar zoontje te (be)zoeken in het kader van het verwerkingsproces."*

Verzoekster plaatst artikel 8 van het EVRM in het verzoekschrift in een andere context dan in de aanvraag. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde motiveert:

"Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8.

Betrokkene verwijst naar artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Betrokkene toont echter niet aan dat dit recht geschonden wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene echtgenoot moet haar immers ook vergezellen zodat er geen scheiding is van het gezinsleven. Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat dit recht geschonden wordt. Het is

aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan:

“Schending van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna "BUPO") (recht op bescherming van het gezin en het huwelijk). De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet zou aantonen dat het recht op bescherming van het gezin en het huwelijk niet zou zijn geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Hierbij zij opgemerkt dat de argumentatie uiteengezet onder het "Derde middel" hier eveneens onverminderd geldig is en dus moeten worden toegepast. Bovendien zij ook opgemerkt dat ook de echtgenoot van verzoekster aanspraak kan maken op bovenvermelde argumentatie. De stelling dat de echtgenoot van verzoekster haar maar moet vergezellen naar het buitenland, zodat er geen scheiding is van het gezinsleven, is alleszins kort door de bocht. Het middel is met andere woorden ernstig en de aanvraag werd onterecht onontvankelijk verklaard.”

3.4.2. Verzoekster verwijst naar het derde middel.

Het volstaat derhalve om te verwijzen naar de bespreking van het derde middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan:

“Schending van artikel 9bis en artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Na te hebben beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekster ook een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster meent dat hierboven voldoende is aangetoond dat de beslissing om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, onterecht werd genomen. Er had integendeel een machtiging moeten worden gegeven om in het land te verblijven, gelet op het recht op de eerbieding van het privé- en gezinsleven van verzoekster. Gelet op de machtiging die had moeten worden afgeleverd, is het bevel om het grondgebied te verlaten onterecht gegeven. Ook de tweede beslissing van 17 september 2010, betekend op 2 oktober 2012 dient derhalve te worden vernietigd.”

3.5.2. Verzoekster betoogt louter dat aangezien de machtiging tot verblijf had moeten worden afgeleverd, het bevel om het grondgebied te verlaten onterecht gegeven is.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Het bevel om het grondgebied steunt op artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet:

“1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

Verzoekster laat dit motief ongemoeid zodat het bevel overeind blijft.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC